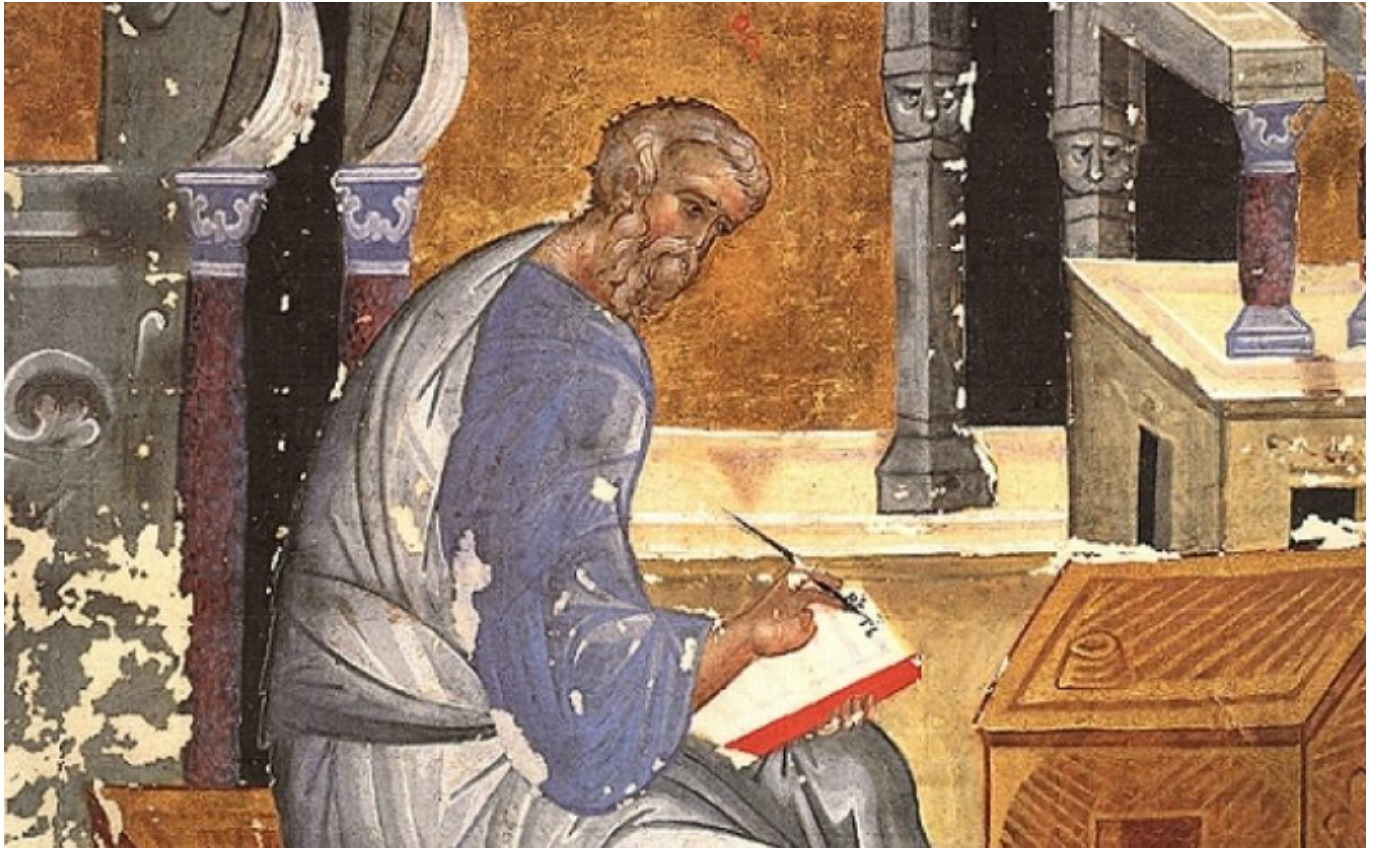

Јеванђелист Матеј свједочанство о Христу је потврдио записаним ријечима и запечатио својом крвљу

Бесједа блаженопочившег Митрополита Амфилохија у манастиру Михољска Превлака код Тивта, 28. новембар 2010. године

Славећи, драга браћо и сестре, дан Христовог Васкрсења, дан Господњи, недјељни дан који је пуноћа свих дана и свих догађања од настанка свијета и од настанка човјека, ми данас прослављамо и живог свједока Христовог Васкрсења и чествујемо Светог апостола и јеванђелиста Матеја. Апостол Матеј који није био само апостол Христов, него је и животописац, онај који је описивао живот, дјела и догађања везана за Христово Рођење, за Његов боравак са нама и међу нама, за све оне велике и свете тајне које су нам се откриле од дана Христовог рођења, па све до Његовог васкрсења и до Његовог вазнесења. Матеј који је био цариник, а као што је познато и данас, цариници су најомраженији људи, управо из разлога што они користе свој положај да закидају људе и да се, на неправедан начин, богате. Међу такве је спадао и цариник Матеј. Међутим, очевидно да је у њему дубље била вјера

уписана и да он није био човјек који је изнутра био кваран. Јер да је био кваран изнутра, да је био потпуно окамењеног срца и душе, оптерећен самољубљем и среброљубљем до дубина свога срца, он не би могао реаговати онако као што је реаговао на Христов позив и не би га Господ ни позвао међу прве Своје ученике.

Само што је чуо ријечи Христове: „Хајде за мном!“ он је без узмака, без преомишљања, кренуо за Господом. И не само што је кренуо и послушао Његов глас, него је и остао Њему вјеран до смрти, и то мученичке смрти, проповједајући Његово свето дјело, Његово свето име међу народима истока и на крају мученички завршивши свој земаљски живот и по томе поставши сличан самоме Господу и Његовом голготском страдању. Матеј који је био Јеврејин, припадао изабраном Божијем народу, Матеј који је, очевидно, изучавао ријеч Божију Старога завјета, јер да није изучавао ријеч Божију, не би он могао тако брзо да осјети, да доживи да је Онај о коме су пророци прорицали и кога су свједочили, да је то Тај који је Њега позвао да буде Његов ученик. Матеј, као Јеврејин, написао је Јеванђеље за оне хришћане који су из јеврејства примили и повјеровали у Христа. У том духу је његово Јеванђеље, прво Јеванђеље, написано на јеврејском језику, за његове сународнике, али је веома брзо послѣ тога преведено на јелински и грчки језик и као такво и до дана данашњег остало сачувано. Да је писао за сународнике своје из јеврејског народа, то се види и по првим главама његовог Јеванђеља. Он почиње своје Јеванђеље, оно Јеванђеље које се чита и на Божић, родословом Исуса Христа, сина Давидова, сина Аврамова.

Па онда наводи покољења од Аврама до Давида, од Давида до вавилонског ропства, од вавилонског ропства до Јосифа заручника, наводећи главна имена свих оних, по тијелу предака Христових. За разлику од другог Јеванђелиста Луке, који је писао не само за Јевреје, него и за оне који су били припадници других народа. Матеј је убројао као претке, по тијелу, Христове само оне непосредно који су били Његови преци по крви из јеврејског рода. Зато помиње на првом мјесту Аврама и четрнаест покољења од Аврама до Давида цара, убројавајући ту да су преци Христи били преци из Јудиног времена, једно од оних главних дванаест племена изабраног Божијег народа, у које је спадала и царска лоза цара Давида знаменитог и сина његовог Соломона. Цара Давида који је написао и чувене Псалме, најчудесније пјесме које је икада човјек написао својом руком. Па није случајно да су говорили умни, богонадахнути и даровити људи: „Када би све књиге нестале, а само остао Псалтир Давидов, онда би било довољно за човјека, за његово знање, за његову вјеру и за његово просвећење.“ Дакле, цар Давид, његова царска

лоза Јудино племе, и из те царске лозе је рођење Христово. Дакле, тај родослов четрнаест кољена од Аврама до Давида, четрнаест покољења и кољена од Давида до ропства вавилонскога, а ропство вавилонско је у 6. вијеку прије Христа и трајало је преко седамдесет година. И онда нових четрнаест покољења, од вавилонског ропства до Христовог рођења, до Пресвете Дјеве и до Јосифа заручника.

А као што рекосмо, Лука, у тај родослов Христов, поред оних који припадају непосредно изабраном Божијем народу, он је унио и имена оних који су по благодати ушли у јеврејски народ, међу које спада и она Рута чувена, која је била Моавка, и друга имена која су наведена, показујући тиме да је Христа изњедрила, у цјелини, људска природа! Не само изабрана природа изабраног Божијег народа, показујући тиме да је Он заиста Спаситељ свеукупног човјечанства, а не само једнога народа, као Син Божији јединородни, од Оца рођеног прије свих вијекова, а у времену рођеном од Духа Светога и Пресвете Дјеве. Дакле, Матеј је тај који описује својим свједочанством као очевидац догађања из живота Христовог, он покушава да Јеврејима, изабраном Божијем народу, покаже да све оно што се са Њим догодило, са Христом, да је то уствари било остварење онога што су јеврејски пророци записали, што је записао и прорекао боговидац и тајновидац и законодавац Мојсије, што су записали и прорицали велики пророци Исаија и Јеремија, Језекиљ и Данило, што је записао и предсказао у својим Псалмима цар изабраног Божијег народа и зачетник светородне лозе давидовске. Дакле, све то је остварено на Христу, на Исусу, Спаситељу, на Месији, како Га називају пророци. Све оно што су прорицали пророци то се остварило на Њему и о Њему као таквом Матеј говори у свом Јеванђељу, оним Својим одломком који говори како је Господ послао ученике Своје да проповједају и да крштавају све народе у име Оца, и Сина и Светога Духа, и да их уче свему ономе што им је Он заповједио, обећаваши да ће Он бити са њима до краја свијета и вијека.

Тако завршава своје Јеванђеље Матеј, почињући са родословом Исуса Христа, сина Давидова, сина Аврамова. Није случајно да се помиње, одмах на почетку, Давид и његова лоза светородна, која је изњедрила Господа по тијелу, преко Пресвете Дјеве и да се помиње Аврам, праотац који се, с правом, назива оцем вјерних, кога не само помињемо као онога који је носилац тога родослова коме је Господ обећао да ће из његових бедара израсти народ велики и да ће га бити као звијезда на небу и као пјеска морскога, него је он, у исто вријеме, и добио откривење, Аврам, том дубоком вјером, да ће се родити из његовог коријена, Месија. А његов син, Исак, кога је он приносио на жртву, и он је

својом жртвеношћу, и Аврам својом дубоком вјером, показао да ће Бог испунити оно што је обећао, и он је предуказање и коријен самога Господа. Зато, дакле, ми прослављамо тог дивног свједока Христа, од Дјеве рођенога, који нам је оставио чудесна свједочанства о Његовим чудесима, о Његовим дјелима, о Његовој науци, свједочанство о Његовом страдању, свједочанство о Његовом распећу, о Његовом васкрсењу и о Његовом вазнесењу. И утолико је значајније његово свједочанство што је он очевидац, као што је један други апостол, Јован, написао: „Ми говоримо и свједочимо оно што смо чули, што смо видјели и што смо опипали! Ријечи живота, то вам преносимо!”

Исто то чини и апостол Матеј као свједок и зато је његово свједочанство истинито, јер су најчуднија свједочанства очевидаца, оних који су видјели. Он је видио Господа, Он је живио са Господом, он је чуо позив Господњи, он је услишао тај позив, он је то своје свједочанство и свједочење о Христу потврдио не само записаним ријечима, него запечатио својом крвљу! И у томе је значај апостола и Јеванђелиста Матеја.

Његовим молитвама, нека би Господ и нас учинио живим свједоцима, и по дјелу, и по ријечима и по вјери у живог Господа, Христа Бога нашега, од Дјеве рођенога, Васкрслога из мртвих, који ће доћи да суди живима и мртвима и чијем царству неће бити краја. Христос Васкрсе!

mitropolija.com